

повинне підтверджуватися відповідними матеріалами, які має право дослідити слідчий суддя при вирішенні питання про застосування запобіжного заходу.

У ч. 2 ст. 183 КПК України визначається перелік злочинів, підстав та умов, за наявності яких слідчий суддя, суд має право задовольнити клопотання про застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою[2]. Своєрідною межею у цьому випадку виступає покарання у вигляді позбавлення волі на строк понад три та п'ять років за вчинення підозрюваним, обвинуваченим злочину. Однак тут же законодавець наголошує, що у виняткових випадках запобіжний захід у вигляді тримання під вартою може бути застосований і за вчинення злочину, за який передбачено покарання у вигляді позбавлення волі до трьох років або навіть і штрафу в розмірі понад три тисячі неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

При реалізації норми КПК про тримання під вартою порушується право на свободу та особисту недоторканність (ст. 29 Конституції України, ст. 12 КПК) внаслідок неоднозначного вирішення питання про тримання під вартою під час підготовчого провадження (ч. 3 ст. 315 КПК). Багато суддів продовжують практику «автоматичного» продовження цього запобіжного заходу, не дивлячись на чітку практику Європейського суду з прав людини у цій сфері і положення КПК про обмеження свободи лише на підставі судового рішення.

Застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою, є виправданим заходом, тому що при кримінальному провадженні слідчому, прокурору або слідчому судді не доводиться розраховувати на сумлінну поведінку підозрюваного або обвинуваченого у вчиненні злочину, а також у зв'язку зі зростанням кількості злочинів саме вищезказаний запобіжний захід допомагає запобігти спробам особи ухилитися від слідства і суду, перешкодити встановленню істини у розслідуванні злочину або продовжувати злочинну діяльність, забезпечити виконання процесуальних рішень.

Список використаних джерел:

1. Конституція України: чинне законодавство зі змінами та допов. Станом на 29 серп. 2011р.: (Офіц. текст). – К.: ПАЛІВОДА А.В., 2011. – 56с.
2. Кримінальний процесуальний кодекс України [Електронний ресурс] : за станом на 11.08.13р. <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/4651-17>;
3. Кримінально процесуальний кодекс України науково-практичний коментар, у двох томах Том – 1 за ред. В.Я. Тація, В.П. Шшонки, А.В. Портнова: Харків «Право» -2012.: 767 с.;
4. Кримінально процесуальний кодекс України науково-практичний коментар за ред. В.Г. Гончаренка, В.Т. Нора, М.Є. Шумила; Київ «ЮСТІАН»- 2012.; 1327 с.

ПРОБЛЕМИ ДЕФІНІЦІ ПОНЯТТЯ «ВБИВСТВА» В КРИМІНАЛЬНОМУ ЗАКОНОДАВСТВІ УКРАЇНИ

Воробей Віта Миколаївна, студент навчально-наукового інституту права і психології Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент кафедри кримінально-правових дисциплін навчально-наукового інституту права і психології Національної академії внутрішніх справ *Киренко С.Г.*

Вбивство спрадавна вважалось злочином проти людини і засуджувалося як морально, так і системою норм і правил, що мають силу закону. Заборона на вбивство була одним з перших табу в людській культурі. Багато в чому це пояснювалося необхідністю продовження роду і зміцнення суспільства. Свобода вбивства загрожувала людству винищенням, тому спочатку вбивство було засуджене і заборонене в локальних співтовариствах - племенах і т.д.

Вбивство в усіх країнах визнається законодавством найбільш тяжким злочином. Воно посягає на життя людини - благо, яке дається йому тільки один раз і вимагає посиленої кримінально-правової охорони, тому і передбачає суворе покарання, аж до страти у ряді країн(ст.47 Кримінального кодексу Зімбабве; Кримінальний кодекс Японії ст. 199).

Життя людини відповідно до ст.3 Конституції є найвищою соціальною цінністю, а в ст.27 Основного Закону наголошується, що кожна людина має невід'ємне право на життя і ніхто не може самовільно позбавити людину життя.

У відповідності з цим однією з найважливіших завдань Кримінального кодексу, який ґрунтується на Конституції України та загальнозвизнаних

принципах і нормах міжнародного права визнається саме охорона прав і свобод людини і громадянина від злочинних посягань.

Відповідно до ч.1 ст.115 Кримінального кодексу України - вбивство - це умисне, протиправне заподіяння смерті іншій людині.

Безпосереднім об'єктом вбивства виступає життя іншої людини.

Для складу вбивства не мають значення вік і життєздатність потерпілого. Оскільки об'єктом вбивства є життя іншої людини, самогубство або замах на самогубство не вважається злочином і заслуговує морального осуду. Проте наявність прохання або згоди потерпілого на позбавлення його життя не звільняє того, хто це вчинив, від кримінальної відповідальності за умисне вбивство. В Україні медичним працівникам забороняється здійснення евтаназії - навмисного прискорення смерті або умиртвіння невилковно хворого з метою припинення його страждань.

В сучасній теорії кримінального права немає єдиного розуміння поняття вбивства. Одні автори вважають, що вбивство – це протиправне, умисне чи з необережності позбавлення життя іншої людини [4], інші трактують вбивство як передбачене кримінальним законом, винне, суспільно-небезпечне діяння, що посягає на життя іншої людини і спричиняє її смерть [5]. В.О. Навроцький визначає вбивство як протиправне винне насильницьке позбавлення життя іншої людини [6]. Згідно з чинним КК України (ч. 1 ст. 115), вбивство – це умисне протиправне заподіяння смерті іншій людині.

Важливо звернути увагу на одну обставину, яка стосується поняття вбивства. Закріплене в ч. 1 ст. 155 КК України поняття вбивства, без сумніву, має методологічне значення як для науки кримінального права, так і законодавчої практики. Однак законодавець, визначаючи вбивство лише як умисне діяння, в ч. 2 ст. 115 і наступних ст. 116, 117, 118 КК, явно без потреби, наголошує – «умисне вбивство». Крім того, нелогічною видається редакція ст. 119 КК, де для визначення назви складу злочину і в диспозиційх норм вживається словосполучення «вбивство через необережність». Якщо викласти в цьому словосполученні поняття «вбивство» в тій редакції, що закріплена в ч. 1 ст. 115 КК, то воно звучатиме так: «умисне протиправне заподіяння смерті іншій людині через необережність». З огляду на це в назві ст. 119 КК та її змісті має бути словосполучення «заподіяння смерті через необережність», як це зроблено в ст. 109 КК Російської Федерації. Власне в ній знайшла свою реалізацію пропозиція М.Д. Шаргородського, що під вбивством слід розуміти лише умисне заподіяння смерті людині [7].

Список використаних джерел:

- 1) Конституція України : чинне законодавство зі змінами та допов. станом на 1 серпня 2012 р. : (ОФЦ. ТЕКСТ). – К.: ПАЛИВОДА А.В., 2012. – 64 с.
- 2) Кримінальний Кодекс України : чинне законодавство зі змінами та допов. станом на 14 серпня 2012 р. : (ОФЦ. ТЕКСТ). – К.: ПАЛИВОДА А.В., 2012. – 216 с.
- 3) Кримінальне право України: Особлива частина: Підручник / М. І. Бажанов, Ю. В. Баулін, В. І. Борисов та ін.; За ред. проф. М. І. Бажанова, В. В. Сташиса, В. Я. Тація. — 2-е вид., перероб. і доп. — К.: Юрінком Інтер, 2005. — 544 с. — ISBN 966-667-159-X. — С. 31-44
- 4) Борисов В.И., Куй В.Н. Преступления против жизни и здоровья: вопросы квалификации. — Харьков: Консул, 1995. — С. 6.
- 5) Науково-практичний коментар до Кримінального кодексу України. 2012 - М. І. Мельник, М. І. Хавринюк; Юридична думка.-Київ, 2012. -1326 с.
- 6) Навроцький В.О. кримінальне право України. Особлива частина: Курс лекцій. – К.: Знання. – 2000. – С. 146.
- 7) Шаргородский М.Д. Преступления против жизни и здоровья. – М.: Юрид. изд-во Министерства юстиции СССР, 1948. – С. 194-195.

УДОСКОНАЛЕННЯ ВЗАЄМОДІЇ СИЛОВИХ ВІДОМСТВ З ПИТАНЬ БОРОТБЫ З ОРГАНІЗОВАНОЮ ЗЛОЧИННІСТЮ ТА КОРУПЦІЄЮ

Вербіцький Дмитро Михайлович, курсант навчально-наукового інституту підготовки фахівців слідства та кримінальної міліції Національної академії внутрішніх справ

Організована злочинність, яка набуває економічних форм, інтегрується до високоприбуткових галузей економіки, є одним з чинників, що становлять реальну загрозу національній безпеці України. Офіційна статистика не дає об'єктивного уявлення про масштаби організованої економічної злочинності та загальний рівень корумпованості господарської сфери.

При щорічному збільшенні кількості виявлених економічних злочинів питома вага злочинів, учинених у складі організованих злочинних груп,